

Prokletý nevidí přicházející dobro

Tomáš Korčák

Prorok Elíša byl vidoucím – viděl do duchovního světa a především viděl Božíma očima. Je to pohled svrchu z Boží perspektivy. Tomuto pohledu byl vyučován i apoštol Jan: **V Duchu mne odnesl na velikou a vysokou horu a ukázal mi...** (Zj 21:10) Jan měl hledět na události svrchu z Boží vysoké hory. Tento pohled mění naší perspektivu a způsob našeho myšlení. Vzpomínám si, jak jsem v dětství měl jako poklad starou mapu Českého středohoří z ptáčích perspektivy. Byla tak jiná než ostatní mapy – rád jsem si ji prohlížel.

Těž apoštol Pavel učí Boží lid pohledu z Boží perspektivy: **Jestliže jste tedy s Kristem vstali, usilujte (nebo: hledejte) o to, co je nahoře, kde Kristus sedí na Boží pravici. Myslete na to, co je nahoře, ne na to, co je na zemi. Neboť jste zemřeli a váš život je ukryt s Kristem v Bohu.** (Ko 3:1-3) A Šalomoun vyučuje své syny: **Pro rozumného vede stezka života nahoru, aby se vyhnul podsvětí dole.** (Př 15:24)

V tomto smyslu má být všechen Boží lid prorocký, proto i dnes je zcela aktuální zvolání Mojžíše: **Kéž by všechen Hospodinův lid byli proroci, když by Hospodin na ně dal svého Ducha!** (Nu 11:29) Těž je pro nás zásadní Elíšova modlitba, kterou se modlil za svého služebníka: **Hospodine, otevři jeho oči, ať vidí.** (2Kr 6:17) Bůh skrze tuto jednoduchou prosbu otevřel oči služebníkovi a on viděl tak jako Elíša. Viděli Boží velikost a převahu Božího andělského vojska a to je naplňovalo pokojem a jistotou.

Vidět lidi, věci a události z Boží perspektivy je někdy skutečně velice odlišné, než hledět přirozeným zrakem člověka. Vždyť sám Hospodin říká: **Vždyť moje myšlení nejsou myšlení vaše, ani vaše cesty nejsou cesty mé, je Hospodinův výrok. Neboť jako jsou nebesa vyšší než země, tak jsou mé cesty vyšší než cesty vaše a má myšlení vyšší než myšlení vaše.** (Iz 55:8-9)

Jak na tohoto člověka hledí Bůh? Jak hodnotí tuto situaci? Co si Bůh myslí o této věci? Jak hledí na mne, mého partnera, děti, rodiče? Jak Bůh hledí na naše město a národ? Co si Bůh myslí o současné době? Jaký je čas? Co mám činit? Čemu nemám věnovat žádný čas?

Abychom mohli dobře a jasně vidět Božím pohledem, potřebujeme zaujmout dva klíčové postoje:

1. Spoléhej na Hospodina, důvěřuj mu a měj v něm svoji naději

Nejprve se podívejme na člověka, který spoléhá na sebe nebo na druhé lidi. **Toto praví Hospodin: Prokletý je muž, který spoléhá na člověka, tělo pokládá za svou sílu a jeho srdce se odvrací od Hospodina. Bude jako jalovec v pustině, nevidí,**

když přijde dobro, usídli se na vyprahlých místech v pustině, v solné, neobydlené zemi. (Jr 17:5-6)

Díky Bohu za všechny přátele a blízké, kteří nám jsou po boku. Jestliže však spoléháme na ně více než ne Hospodina, přímo se odvracíme od Hospodina. Může to být i bezmezné spoléhání na lidi v autoritě, na známosti v určitých pozicích a nebo například na lékaře. Díky Bohu za lékaře, ale nikdy nemohou nahradit samotného Boha.

Lépe je hledat útočiště v Hospodinu než spoléhat na člověka. Lépe je hledat útočiště v Hospodinu než spoléhat na přední muže. (Ž 118:8-9) Nespoléhejte na přední muže, na člověka, v němž není záchrana. Jeho duch odchází, on se vrací zpět do své země; v ten den je po jeho nápadech. Blahoslavený je ten, jehož pomocí je Bůh Jákobův, ten, jenž má naději v Hospodinu, svém Bohu. (Ž 146:3-5)

Jeden ze způsobů, jak spoléhat na člověka, je spoléhat sám na sebe: „Spoléhám na svůj rozum, sílu, nápady. Nikoho nepotřebuji, zvládnu to sám. Všeho jsem dosáhl jen svými schopnostmi a umem... Proto všechna chvála patří mně.“

Výsledkem spoléhání na sebe je prokletí, vyprahlost, život v neobydlené zemi – tedy bez naplňujících vztahů. Pichlavý a pustý život bez ovoce. A jedna z charakteristik tohoto prokletí je, že **nevidí, když přijde dobro**. To se týká našeho tématu otevřených očí. Člověk pod prokletím nevidí dobro, i když je jím obklopen! Myslím, že to je přesný popis většiny lidí v naší zemi a žel toto prokletí je i na některých lidech v církvi.

Apoštol Pavel v jednom svém kázání řekl, že Hospodin **nepřestal sám sebe dosvědčovat tím, že činil dobro: dával vám z nebe déšť i úrodná období, vaše srdce sytil pokrmem a radostí.** (Sk 14:17) Lidé dnes v naší zemi jsou účastni tolika požehnání, životní úroveň se za posledních 20 let tak prudce zvýšila, ale někteří to nevidí. Mají zastřené oči a jsou pod prokletím. I kdyby přicházelo ještě větší bohatství a požehnání, oni by to neviděli. Tato zaslepenost se projevuje a ještě více prohlubuje reptáním, nevděčností a kritikou.

Leckdy je za touto slepotou pyšná přesycenost a žádostivost, která není nikdy spokojená s tím, co má. Přesně to popisuje Šalomoun slovy: **Nasyčená duše pošlape i med z plástve, ale hladové duši je všechno hořké sladkým.** (Př 27:7)

Ten největší projev tohoto prokletí je, že nevidí dokonanou a nabízenou záchranu v Ježíši Kristu. Je tady tak úžasné dílo Kristova kříže a oni ho nechávají ležet ladem. To však platí i pro mnohé křesťany, v dědictví Kristova kříže není jen odpuštění hříchů. Potřebujeme plně vidět naše dědictví osvícenými očima našeho srdce.

Derek Prince ve své knize „Požehnání nebo kletba – vyber si!“ ukazuje na osm hlavních aspektů Kristovy výměny na kříži:

1. *Ježíš byl potrestán, aby mi mohlo být odpuštěno.*
2. *Ježíš byl zraněn, abych mohl být uzdraven.*
3. *Ježíš byl mojí hříšností učiněn hříchem, abych se jeho spravedlností mohl stát spravedlivým.*

4. *Ježíš vytrpěl moji smrt, abych mohl mít podíl na jeho životě.*
5. *Ježíš zchudl mojí chudobou, abych mohl zbohatnout jeho bohatstvím.*
6. *Ježíš nesl moje zahanbení, abych mohl mít podíl na jeho slávě.*
7. *Ježíš zakusil moje odmítnutí, abych mohl mít jeho přijetí za Boží dítě.*
8. *Ježíš se stal prokletím, abych mohl přijmout jeho požehnání.*

Wolfhard Margies ve své knize „Vykoupení“ popisuje dokonce 24 aspektů plného vykoupení. A Duch svatý odhaluje a bude odhalovat ještě další bohatství Kristova kříže.

Podívejme se na opačný postoj, který otevírá naše životy pro požehnání a vidění Božího jednání: **Požehnaný je muž, který spoléhá na Hospodina a jehož nadějí je Hospodin. Bude jako strom zasazený u vody, zapustí své kořeny u potoka; nebojí se, když přijde žár, jeho listí bude zelené; neobává se ani v roce velkého sucha, nepřestává nést ovoce.** (Jr 17:7-8)

Člověk, který spoléhá na neviditelného a přece tak pevného a jistého Hospodina, je člověkem naděje. Důvěřuje svému nebeskému Otci, proto se nebojí. Má hluboké kořeny ve svém srdci, skrze které čerpá život a povzbuzení, i když by procházel rokem velkého sucha. Nehledí na žár, ale vidí přicházející dobro od Hospodina a užívá si ho. Takový člověk nese trvalé ovoce. Není povrchní, ale je to hluboký člověk víry s rozvinutým vnitřním životem s Bohem. Je to také člověk vděčnosti a chvály.

Hospodin tento úsek o prokletí a požehnání zakončuje velmi zajímavým způsobem: **Srdce je lstivé nade vše, je nevyčísitelné. Kdo mu porozumí? Já, Hospodin, zkoumám srdce a zkouším ledví, abych každému dal podle jeho cest, podle ovoce jeho činů.** (Jr 17:9-10) Naše zbožná vyznání mohou být daleko od vnitřní reality našeho srdce. Proto potřebujeme v upřímnosti přicházet před Znalce našeho srdce a svědomí. My sami své srdce leckdy neprohlédneme a svým falešným ospravedlňováním můžeme vést v sebeklamu (což je tím nejhorším oklamáním). Bůh ví, jestli mu důvěřujeme nebo ne. Bůh přece ví, jestli spoléháme na něj nebo na člověka nebo na sebe. Proto přicházejme k němu, aby naše srdce vyzpytoval a uváděl do světla.

2. **Obľib si Boží slovo, rozjímaj o něm a jednej podle něj**

Druhý postoj, který nás otevírá plodnému životu v Božím požehnání a k vidění skutečností Božíma očima, je popsán v následujícím žalmu: **Blahoslavený je muž, který nežije podle rady ničemů, na cestě hříšníků se nezastaví a v zasedání posměvačů neusedne, ale oblíbil si Hospodinův zákon, nad jeho zákonem rozjímá ve dne i v noci. Bude jako strom zasazený u přívodů vody, který ve svůj čas přináší ovoce a listí mu neopadá a vše, co dělá, se daří.** (Ž 1:1-3)

Jsou to vlastně spojené nádoby: důvěra v Boha a důvěra v jeho Slovo. Kdo miluje Boha, oblíbil si jeho Slovo. Nad Božím slovem spolu s Duchem svatým rozjímáme, modlíme se ho, vyznáváme a především podle něj jednáme. Řídíme se Božím slovem a nechodíme podle rad svévolníků, nestojíme na cestě hříšných a nesedáme s pyšnými posměvači. To pak způsobuje, že máme hluboké kořeny, kterými čerpáme z Božích zdrojů. Povrchní křesťan nemá na Písmo čas a proto žije jen podle toho, co vidí přirozenýma očima. Nežije skrze víru, která je založena a vychází z Božího slova, a

nevidí přicházející dobro. Když si oblíbíme Boží slovo a zůstáváme v něm, otevírají se nám oči pro Boží dobrotu.

Jsme povoláni k tomu, abychom byli lidmi víry, naděje a lásky. To je možné jedině, když budeme znát Hospodina, důvěřovat mu a zůstávat v jeho Slovu. To otevře naše duchovní oči pro přirozená i duchovní požehnání, která nám již dal, a též uvidíme připravené skutky, do kterých máme teprve vstoupit. Těšme se na nové věci od Hospodina!

Chléb budoucího věku

Tomáš Korčák

Na jednom modlitebním setkání (2.7.2012) jsem nad námi viděl zlatý oblak z medu. Byl těžký, až jakoby prověšený, a s velkou viskozitou z něj na nás kapaly kapky medu. Vzpomněl jsem si na zemi zaslíbenou, která oplývala medem (Ex 3,8), což je pro nás dnes znamením našeho dědictví v Kristu. Též jsem vnímal naplněná oblaka před deštěm podle slova: **Jestliže mraky se naplní, spustí se na zemi déšť.** (Kaz 11,3) Něco se naplňuje a přichází z nebes (Dt 28,12) a z budoucího věku. Nebesa se prolamují na zem se svojí sladkostí, která ukazuje na Boží dobrotu.

V dopise Hebrejům 6,4-5 je psáno o lidech, **kteří byli jednou osvíceni, okusili nebeského daru a stali se účastníky Ducha Svatého, okusili dobrého Božího slova i moci (mocných věcí, ř. pl.) budoucího věku.** Těchto pět zkušeností je k dispozici pro každého křesťana. Potřebujeme si je však žádat a skrze víru do nich vstoupit. Skrze Ducha svatého a víru v jeho Slovo máme okoušet *moc budoucího věku*. Tuto moc Království zakusíme v plnosti při druhém příchodu našeho Pána, ale již nyní máme z budoucnosti přijímat tuto moc do přítomnosti. Kolik ji budeme okoušet záleží na nás. Od našeho Pána je nám zcela nabízena.

Kristus je v Žd 9,11 nazván *veleknězem budoucího dobra*. On nám chce zprostředkovat dobro z přicházejícího věku. Boží království, které jednou zakusíme v plnosti, již nyní přichází a skrze nás se chce prolamovat do přítomnosti. Když Ježíš před svým ukřižováním vstupoval do Jeruzaléma, lidé volali: **Požehnané přicházející království našeho otce Davida!** (Mk 11,10)

Pojďme se podívat na velmi známou prosbu v Modlitbě Páně: **Náš denní chléb dej nám dnes.** (Mt 6,11) **Náš denní chléb nám dávej každého dne.** (L 11,3) Kraličtí ve svých poznámkách toto místo pěkně vykládají: *Chlebem pak míní se to všecko, čehož k zachování duše i těla potřebujeme, jako jest: slovo Boží čisté, kazatelé věrní, svátosti podle nařízení Kristova nařízení; pokrm, nápoj, oděv, domové a příbytkové, vrchnost dobrá, křesťanská, čeládky věrné a poslušné, časové pohodlní, úrody mírné a povětrí zdravé.*

Český studijní překlad v poznámce k slovu *denní* dodává: *Od samého počátku způsobovalo slovo epiúsios překladatelům problémy. Vulgáta má v Mt: „nadpodstatný“, avšak v L 11,3 „každodenní“. Podle Jeronýma tzv. Hebrejské evangelium četlo máchár (zítřek). Zřejmě je tu třeba mít na zřeteli obojí význam, duchovní a tělesný. Pokud se „zítřek“ chápe eschatologicky, pak by mohlo jít o „chléb budoucího věku“.*

Jaroslav Konopásek vykládá řecké slovo *epiúsios* jako *přicházející, nadcházející, budoucí, zítřejší, dnešní – společné těmto pojmům jest, že se jimi vyjadřuje čas, nikoli vlastnost či jakost. Přídavné či vlastně podstatné jméno epiúsa má obojí význam dnešní i zítřejší; v literatuře mimobiblické jsou doklady, kde prostě znamená nadcházející, blížící se – a podle toho, kdy mluvíme, zda ráno či večer, doplníme si: tento den či příští den.*

Jinými slovy: když prosíme za náš denní chléb, není to jen prosba o naše hmotné potřeby, ale i o **chléb budoucího věku**. Ježíš používá výraz chléb v podivuhodné souvislosti. Označil při rozhovoru s kananejskou ženou uzdravení a osvobození od démonů doslova jako **chléb dětí** (Mt 15,26; Mk 7,27; *Kraličtí: chléb synů*). Je to chléb moci přicházejícího věku. Je to chléb, který potřebujeme jak my sami, tak naše okolí denně jíst. Uzdravení a zázraky mají být naším každodenním životním stylem.

Dále je to chléb dětí, což znamená dvojí: především, že to je dar pro smluvní Boží lid, ale také, že to je dar pro ty, kteří mají vlastnosti dětí – tedy především jednoduchost a důvěru jako děti. Potřebujeme se naučit chodit v Božím království jako dospělí synové a dcery, kteří vstupují do svého dědictví (viz Ga 4,1-7). Dospělí synové nejsou dětinští, ale v určitých aspektech jednají jako děti.

Podívejme se na význam medu. Máme následovat Ježíše, o kterém je psáno: **Bude jíst máslo a med, aby uměl zavrhnout zlé a zvolit dobré.** (Iz 7,15) Mléko a med je strava zaslíbené země. Máslo nebo smetana (*tak překládá ČEP*) představují důvěrný, vřelý a láskyplný vztah s Bohem (viz Pís 4,11; 5,1). Med představuje následující:

- Moudrost - **Můj synu, jez med, je dobrý, plástev medu je tvému patru sladká. Právě tak poznávej moudrost pro svou duši. Když ji najdeš, máš budoucnost, tvá naděje nebude zmařena.** (Př 24,13-14)
- Hospodinova bázeň a rozhodnutí - **Hospodinova bázeň je čistá, ob stojí navždy. Hospodinova rozhodnutí (ČEP: řády) jsou spolehlivá i spravedlivá. Jsou žádoucnější než zlato, než množství ryzího zlata. Jsou sladší než med, med tekoucí z plástve.** (Ž 19,10-11)
- Hospodinova slova - **Jak příjemné jsou mému patru tvé řeči, mým ústům jsou sladší než med.** (Ž 119,103; též: Ez 3,3; Zj 10,9-10)
- Laskavá slova - **Laskavá slova jsou jako plástev medu, sladká pro duši a uzdravení kostem.** (Př 16,24)

Vyhlížejme a očekávejme prolamování Boží dobroty a moci z přicházejícího věku. Žádejme si denní chléb budoucího věku. Jezme smetanu důvěrného vztahu s naším Pánem a med jeho bázně a Slova. Jezme sladký med Pánovy laskavosti a dobroty. To nás též vyzbrojí pro nadcházející dny a učiní mocnými nástroji Božího království v jeho ruce.

**Kdo vítězí, dostane toto jako dědictví;
budu mu Bohem a on mi bude synem.**

(Zjevení 21:7)

Láska je bezpodmínečná

Stephen Kendrick & Alex Kendrick

„Bůh však projevuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní.“ (Ř 5,8)

Když se vás někdo zeptá: „Proč miluješ svoji ženu?“ nebo „Proč miluješ svého muže?“ – jak byste odpověděli?

Hodně mužů by nejspíše zmínilo krásu jejich ženy, její smysl pro humor, její laskavost, její vnitřní sílu. Také by mohli mluvit např. o tom, jaká je dobrá kuchařka, jaký má smysl pro hezké věci nebo že je dobrou matkou.

Ženy by zas nejspíše mluvily o tom, že jejich muž hezky vypadá nebo o jeho zajímavé osobnosti. Mohly by dále zmínit třeba stálost svého muže, či jeho pevný charakter. Jiné by řekly, že svého muže milují, protože je jim vždycky k dispozici, protože je velkorysý, protože jim pomáhá.

Avšak co pak, když postupem času vaše žena či váš manžel ztratí všechny z těchto vlastností? Stále byste je milovali? Pokud bychom vzali vážně výše zmíněné odpovědi, pak jedinou logickou odpovědí na tuto otázku by bylo „Ne“. Jestliže všechny vaše důvody pro to, abyste milovali svého manžela či svoji manželku, mají něco společného s jeho či jejími kvalitami – a pak najednou či postupně všechny tyto kvality zmizí – váš základ, na kterém vaše láska vyrostla, je najednou pryč.

Láska může přetrvat po celý život jedině tehdy, když je bezpodmínečná. O lásce platí toto: Láska není určována tím, kdo je milován, ale tím, kdo se *rozhodl* milovat.

Pro tento druh bezpodmínečné lásky užívá Bible řecké slovo *agapé*.

To se liší od dalších druhů lásky, které jsou – *filía* (přátelská láska) a *erós* (sexuální láska). Jak přátelství, tak sexuální láska mají samozřejmě v manželství své velmi důležité místo a zcela jistě jsou nezbytnou součástí onoho životního domu, který spolu budete jako muž a žena. Avšak kdyby vaše manželství zcela záviselo na tom, že máte společné zájmy nebo že vedete vydařený sexuální život, pak by byly základy vašeho manželství nestabilní.

Přátelská láska (*filía*) a sexuální láska (*erós*) jsou ve své podstatě spíše responzivní (tj. reagující na něco, co k nám od druhého přichází jako první) a mohou se měnit v závislosti na našich citech. Láska, kterou zde označujeme slovem *agapé*, je však nezištná a bezpodmínečná. Pokud tento druh lásky tedy netvoří základy vašeho manželství, zub času je pravděpodobně dříve či později nahlodá a zničí. Láska označovaná jako *agapé* je láskou „ve zdraví i nemoci“, „v hojnosti i nedostatku“, „v časech dobrých i zlých“. Je to jediný druh lásky, který lze nazvat *skutečnou* láskou.

To proto, že právě tak miluje Bůh. Bůh nás nemiluje, protože my si lásku zasloužíme, ale protože On je milující. V Bibli čteme: „V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy“ (1 J 4,10). Pokud by Bůh trval na tom, abychom se my nejprve ukázali hodni jeho lásky, dopadli bychom velmi žalostně. Avšak Boží láska je volbou, kterou On činí zcela sám. Je to něco, co přijímáme od Boha a pak se o to dělíme s ostatními. „My milujeme, neboť on první miloval nás“ (1 J 4,19).

Jestliže muž řekne své ženě: „Já tě už nemiluji,“ v podstatě jí říká toto: „Nikdy jsem tě vlastně bezpodmínečně nemiloval.“ Jeho láska byla založena na pocitech nebo okolnostech, spíše než na závazku či oddanosti. Takováto situace je výsledkem manželství, které je budováno pouze na přátelském (*filía*) či sexuálním (*erós*) rozměru lásky. Pro manželství je zapotřebí pevnější základ, než pouhé přátelství či sexuální přitažlivost. Bezpodmínečná láska, láska typu *agapé*, časem či okolnostmi zničena nebude.

Tím ovšem nechceme říci, že partnerská láska, která začala pouze na základě společných zájmů či sexuální přitažlivosti, nemůže být později postavena na pevnější základ lásky bezpodmínečné. Jestliže své manželství nově postavíte na pevný základ *agapé*, pak vaše vzájemné přátelství a romantické či sexuální aspekty vašeho vztahu se stanou ještě mnohem více obšťastňujícími, než kdykoli před tím. Jestliže vaše vzájemná radost jeden z druhého jako nejlepších přátel a milenců je založena na neochvějně oddanosti, budete zakoušet takovou intimitu, jaké nemůže být dosaženo žádným jiným způsobem.

Avšak ve své snaze o takovýto styl manželského vztahu se budete snažit velmi klopotně a neúspěšně, jestliže nedovolíte Bohu, aby ve vašem nitru nechal růst Jeho vlastní lásku. Láska, která „ať se děje cokoliv“, skutečně „vydrží, věří, má naději a vytrvá“ (srov. 1 K 13,7; ČEP), takováto láska nemůže pocházet z nás samotných. Takováto láska může pocházet pouze z Boha.

Písmo říká, že „ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani moci, ani výšina ani hlubina, ani žádné jiné stvoření nás nebude moci odloučit od Boží lásky, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu“ (Ř 8,38-39). Toto je Boží způsob lásky. A Bohu díky – na základě vaší vlastní volby – se toto také může stát *vaším* způsobem lásky. Avšak musíte nejprve tuto lásku přijmout a pak se o ni dělit.

A nebuďte překvapeni, když váš partner začne ve stínu této lásky žít s mnohem zdravějším sebevědomím a s větší spokojeností, a tak se pro vás stane mnohem láskyhodnějším, než kdykoli dříve. Již pak nebudete říkat: „Miluji tě, protože...“ Budete totiž od nynějška říkat: „Miluji tě. Tečka.“

DNEŠNÍ ÚKOL

Během dnešního dne pro svého partnera udělejte něco neobyčejného – něco, co vám i jemu připomene, že vaše láska je založena na vašem rozhodnutí a na ničem jiném. Umyjte auto. Uklid'te kuchyň. Kupte mu jeho oblíbený zákusek. Vyžehlete či složte vyprané prádlo. Jakýmkoli způsobem dejte najevo svoji prostou radost z toho, že smíte být jejím či jeho partnerem v manželství.

Zde si poznamenejte splnění dnešního úkolu.

Byla vaše láska v minulosti založena spíše na vlastnostech a chování vašeho partnera, nebo spíše na vašem vlastním závazku a rozhodnutí? Jak můžete pokračovat v projevování své lásky k vašemu partnerovi i v situacích, kdy tato láska není opětována tak, jak byste to očekávali?

„Toho, kdo doufá v Hospodina, obklopuje milosrdenství.“ (Ž 32,10)

*Toto je jedna ze 40 výzev lásky obsažených v knize **Výzva lásky** od Stephena & Alexe Kendricka, kterou vydal Návrat domů 2011. Tato cesta obnovy či povzbuzení manželství je mistrně popsána ve filmu *V jednom ohni (Fire proof)*, který je možno s českým dabingem stáhnout na adrese: <http://www.uloz.to/11955242/v-jednom-ohni-2008-cz-dab-avi>*

Hledači pokladu

Vodítka, která vám zjeví Duch svatý, vás dovedou ke ztraceným a potřebným
Kevin Dedmon

Vodítka na naší *Mapě hledání pokladu* nás zavedly do opravy domácích spotřebičů. Začali jsme se rozhlížet po našem „pokladu“. Na naší takzvané *Mapě hledání pokladu* jsme nashromáždili následující vodítka, neboli slova poznání, která nám zjevil Duch svatý. Má se jednat o člověka se zrzavými vlasy, symptomem bude bolest hlavy, problémy se zády a jméno dotyčného bude Rudolf.

Okamžitě jsem si všiml ženy se zrzavými vlasy. Když jsem se k ní a k jejímu manželovi přibližoval, zeptal jsem se: „Prosím vás, nebolí vás náhodou hlava?“ „Náhodou mě bolí!“, odpověděla žena.

Byla viditelně šokována tím, že jsem měl tuto vnitřní informaci. Poté, co jsem jí vysvětlil, že mi ji Bůh ukázal na mé *Mapě hledání pokladu*, souhlasila s modlitbou. Zároveň však neoblomně prohlašovala, že není křesťankou.

Po krátké modlitbě jí bolest ustoupila a ona začala plakat, přemožena skutečností, že Bůh jí má tak rád, že nás poslal, abychom jí pomohli. A poté přímo za pultem pozvala Ježíše do svého života. Její muž vše z povzdálí s nelibostí sledoval.

Vzpomněl jsem si, že jsem na své mapě měl také jméno Rudolf. Otočil jsem se k nahněvanému muži a zeptal se ho: „Nejmenujete se náhodou Rudolf?“ „Náhodou je to tak,“ odpověděl muž. Ukázal jsem mu jeho jméno na své mapě a zeptal se, jestli nemá problémy se zády. „Nemám,“ odsekl. Jeho žena však zvolala: „Nech toho, Rudolfe, vždyť víš, že se nemůžeš ani sehnout dolů, jak tě záda bolí!“ Po chvíli dalšího přesvědčování od své ženy nám neochotně dovolil, abychom se s ním pomodlili. Po krátké modlitbě jsem jej požádal, aby přezkoušel svůj zdravotní stav, zda cítí nějakou změnu. S výrazem šoku mi řekl, že v dolní části zad, kam jsem mu položil ruku, cítil teplo. Potom se stále znova shýbal dolů k zemi a šlo mu to bez jakýchkoli obtíží. Byl úplně uzdraven! A pak Rudolf s cigaretou v ústech pozval Ježíše do svého života jako Pána. Když s manželkou odcházeli, byli oba velice šťastni.

Toto je jeden ze stovky příkladů, kdy jsme našli „ztracený poklad“, kterým jsou lidé. Stalo se to poté, co jsme požádali Ducha svatého, aby nám dal svá vodítka. Těmito vodítky jsou slova poznání, která jsem si zapsal na svoji *Mapu hledání pokladu*.

Osobně tento způsob zvěstování evangelia nazývám honba za pokladem. Věřím, že Ježíš popisoval v podobenství o ztracené minci a o pokladu právě takovouto honbu za pokladem (L 15,8-10). Ananiáš se vydal na historicky první cestu za pokladem, když dostal specifické pokyny pro nalezení Saula v domě Judově v ulici jménem Přímá. Také mu bylo zjeveno, že dotyčný muž se tam bude modlit a čekat na uzdravení (Sk 9,11-12).

Podobně i já pátrám po neobjevených pokladech, které jsou rozptýlené v celé naší společnosti. Potom jim dokazuji Boží dobrotu a laskavost buď skrze prorocké slovo, nebo tím, že jim popíši dobrý plán, který s nimi Pán má, či je uzdravím Kristovou mocí.

Věřím, že my všichni jsme povoláni být lovci pokladů. Ježíš řekl: „Budete mými svědky.“ (Sk 1,8) Všimněte si, že Ježíš své pověření neomezil pouze na určité kompetentní osoby, či na osoby zvláště obdarované nebo extrovertní.

Ne, toto pověření vydávat svědectví se vztahuje na každou osobu, jakýkoli temperament či kombinaci darů bez ohledu na míru znalostí a dovedností. Ananiáše Pán povolal k tomu, aby šel a svědčil Saulovi i přesto, že se velmi bál a možná se k tomu cítil neschopný. Stejně tak i Timoteus dostal životní úkol konat dílo evangelisty, přestože byl pastýřem a učitelem (2Te 4,5).

Bůh stále miluje svět a chce si nás používat k tomu, abychom našli ztracené poklady, lidi čekající na to, až budou uzdraveni, osvobozeni, vyproštěni ze svých pout. Pokud nepůjdeme my, tak kdo tedy? Nyní je období hledání pokladu.

*Z časopisu Ministry Today (May – June 2012) přeložila Renáta Korčáková
Mapa hledání pokladu – viz: <http://www.juda.cz/1743/hledaci-pokladu/>*

Lidé, kteří slyší Boží hlas

Jack Deere

V letadle z Denveru do Dallasu jsem mluvil s nevěřící dívkou, studentkou psychologie. Tehdy jsem studoval filosofii a měl jsem rád apologetiku. Žádnými argumenty jsem ji ale nemohl přesvědčit o logičnosti evangelia. Dostával jsem vztek. Blížilo se přistání a bylo mi jasné, že jsem selhal. Chtěl jsem ji mít vystavenou ve sbírce duchovních úspěchů jako trofej. Zvolil jsem tedy jinou taktiku a povzbudil ji k tomu, aby mluvila o sobě. Vyprávěla o svých snech, nespokojenosti a neúspěšných pokusech o změnu. Nakonec se zeptala: „Co vy na to?“ Najednou jsem prožil, jaký s ní má Ježíš soucit a Pán mi pak napověděl slova: „Oba máme stejný problém. Víte o svojí vině a potřebujete Vykupitele.“ Tato věta měla větší moc, než 1½ hodiny odborné argumentace. Měla ji proto, že pocházela přímo od Boha. Intelektuální dokazování může odstranit překážky z cesty, ale je neplodné, pokud Duch svatý neusvědčí.

Jak dosáhnu toho, aby ke mně Bůh mluvil? Je to častá otázka. Odpověď vidíme v uvedené zkušenosti. Také jsem zkoumal životy a službu Božích lidí v Bibli i současnosti. Rozumím tomu tak, že pro slyšení Božího hlasu jsou tři důležité předpoklady: být k dispozici, být ochoten činit Boží vůli a být pokorný.

Být k dispozici

Podívejme se na Ježíše. Nikdo neznal Otcův hlas lépe než on. U Marka 1 čteme o tom, jak do noci uzdravoval nemocné a démonizované (Mk 1,32-34). Další den se šel brzy ráno modlit. „*Časně ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel ven; odešel na opuštěné místo a tam se modlil.*“ (Mk 1,35) Mohl mít omluvu pro to, že si ráno přispí, ale podle svého zvyku ráno hledal Otce (L 4,42; 5,16).

Dříve jsem tomu rozuměl tak, že Ježíš si uměl udělat kdykoliv čas na Boha. Teď v Ježíši vidím Syna, jehož veškerý čas patří Otci. Ježíš byl Otci vždy k dispozici, dělal jen to, co, viděl dělat otce (J 5,19) a proto byl vždy ve správný čas na správném místě.

Ježíš byl vždy připraven ke službě. Když kázal na hoře davu lidí nebo hovořil s jedinou ženou u studny, sloužil spontánně a jednoduše. Nestěžoval si, jako moderní pastoři, na přepracovanost. Nedokážu si představit, že měl Ježíš večer před kázáním na hoře obavy, o čem bude mluvit. Celý jeho život byl kázáním a to, co říkal a dělal, pocházelo z jeho rozhovorů s Otcem. Byl mu stále k dispozici.

Nemluvím zde o pravidelných „ranních chvilkách“ (čtení Bible a modlitbě). Jde mi o víc. Znáám lidi, nikdy nevynechali „chvilku“ a byli vzteklejší, než kousaví psi. Je možné, číst každé ráno Bibli, pomodlit se, mít to tak z krku a pak se věnovat skutečnému životu. Kdo je Bohu opravdu k dispozici, nespokojí se s „ranní chvilkou.“ Uspokojí ho jen prožití Boží přítomnosti. Jeho čas patří Bohu a Bůh mu může kdykoliv zasáhnout do jeho plánů.

Přátelství může mít různé úrovně. S někým se pouze pozdravím a jiný má můj telefon do práce. Další mají i moje soukromé číslo, ale jen někteří z nich mají svobodu zavolat v jakoukoliv denní i noční hodinu. To jsou naši nejbližší přátelé a jen oni mohou změnit naše plány, aniž by nás tím rozhněvali. Čím hlubší přátelství, tím jsme si navzájem více k dispozici.

Po takovém přátelství s námi Bůh touží: „*Už vás nenazývám otroky, protože otrok neví, co činí jeho pán; nazval jsem vás přáteli, protože jsem vám oznámil všechno, co jsem uslyšel od svého Otce.*“ (J 15,15) Je to více, než plnění náboženských povinností. Být k dispozici není břemeno a povinnost, ale radost a výsada. Rysem přátelství je vzájemná dosažitelnost. Nejsnazší přístup k Bohu mají ti, kdo mu umožní nejsnazší přístup k sobě. Někdo to považuje za starou „spravedlnost ze skutků“. Myslí, že Bůh je vždy stejně dostupný pro každého. Boha považují za vesmírného pikolíka, od kterého se nechají obsloužit a když ho už nepotřebují, pošlou ho pryč. Je to nepochopení milosti a vztahu. Bůh své perly nehází prasatům a tak ho najdou jen ti, kdo ho hledají celým srdcem.

Kdo touží po hlubokém vztahu s Bohem, musí být ochoten vydat mu všechn svůj čas a být mu stále k dispozici. Bůh k nám nebude mluvit jen tehdy, když se to hodí nám. Někdy dokonce své spolupracovníky nechá naplánovat, zorganizovat a zaplatit misijní cestu a když vykročí, zakáže jim sloužit (Sk 16,6-10).

Zdá se, že Bůh zkouší, nakolik mu jsme k dispozici a mluví k nám v nejméně vhodnou dobu. Prosím Pána, aby byl stráží mým ústům. Při mluvení mě pak usvědčuje ze hříchu (J 16,8). Při sdílení zkušeností mě varuje před tím, abych se dělal lepší, než jsem. To pak znamená změnit naplánovaný konec příběhu.

Nepříjemný je také Boží zvyk někoho budit ve tři hodiny ráno snem. Víš, že je to důležité a musíš si to zapsat a zároveň jsi velice ospalý. Když jsi Bohu k dispozici, jsi mu k dispozici. Místo snu k tobě také může promluvit Duch svatý. Když místo čtení časopisu budeš naslouchat Bohu, bude k tobě mluvit a dá ti vhled do různých věcí.

Hory jsou v Bibli místem, kde se přijímá zjevení. Mojžíš dostal na hoře zákon a Ježíš na hoře slyšel jména dvanácti apoštolů. „**Vystoupil na horu a zavolal k sobě ty, které sám chtěl. I odešli k němu. Ustanovil jich dvanáct, aby byli s ním, aby je posílal hlásat evangelium, a aby měli pravomoc vyhánět démony.**“ (Mk 3,13-15) Jejich hlavním posláním nebyla služba, ale měli být k dispozici. Při jejich povolání jsou zmiňovány tři oblasti: 1.) aby byli s ním; 2.) aby je posílal hlásat evangelium; 3.) aby měli pravomoc vyhánět démony. Než měli právo kázat a moc vyhánět démony, museli „být s ním“. Základem pro službu a pro slyšení Božího hlasu je společenství s Ježíšem a vydání se mu k dispozici.

Být k dispozici má pasivní a aktivní stránku. Někdy čekáme na Boha (Jr 42,1-7; Iz 40,31). Jindy ho usilujeme poznat (Mk 6,33). Jak dlouho ho máme hledat? Třikrát denně, 30 minut až 2 hodiny? Ne. Tak dlouho, dokud nepřijde. Někdo se spokojí jen s pravidelným čtením Bible a modlitbou. Spokojí se s vykonáváním náboženské povinnosti, ale nezakouší Boží přítomnost.

Očekávání na Boha zahrnuje očekávání, že bude mluvit: „**Postavím se na své strážné stanoviště, budu stát na hlásce a vyhlížet, abych seznal, co ke mně promluví a jakou odpověď dostanu na svoji stížnost.**“ (Abk 2,1) „...**mluv, tvůj služebník slyší.**“ (1S 3,10) Když jsme tady pro Boha, bude i on zde pro nás.

Být ochoten činit Boží vůli

Ježíš svým vyučováním lidi překvapoval. Věděli, že nemá formální vzdělání a hledali zdroj jeho pochopení Písem. „**Ježíš jim odpověděl: Mé učení není mé, ale toho, který mne poslal. Bude-li někdo chtít činit jeho vůli, pozná, zda je to učení z Boha, nebo mluvím-li sám ze sebe.**“ (J 7,16-17) Zde je uveden další předpoklad pro slyšení Božího hlasu. Je to ochota činit Boží vůli. Ta vede k rozeznání původu Ježíšova učení. Bůh mluví k těm, kdo jsou připraveni a ochotni udělat vždy to, co jim řekne.

Tento princip vidíme v Ježíšově životě a proto slyšel Boží hlas lépe, než kdokoliv jiný. Řekl o sobě: „**Já sám od sebe nemohu dělat nic. Jak slyším, tak soudím, a můj soud je spravedlivý, protože nehledám svou vůli, ale vůli toho, kdo mne poslal.**“ (J 5,30) Bůh mluví k těm, u kterých vidí rozhodnost poslechnout. Když nemluví k těm, u kterých ji nevidí, je to projev milosti a ochrany před proviněním.

Víte, koho chcete ve svém životě uspokojit? Ježíšův cíl byl líbit se Bohu a naplnit vůli svého otce. „**Hle, tu jsem - v svítku knihy je napsáno o mně - abych vykonal, Bože, vůli tvou.**“ (Žd 10,7) Proto mohl bez hořkosti snášet odmítnutí svým národem i zradu od přítele. Měl je rád, ale Boží vůle pro něho byla důležitější. Úspěch neměřil počtem příznivců, ale věrností v plnění vůle toho, který ho vedl. Odměnou mu bylo, že slyšel hlas toho, kterého miloval.

Každý má v Božím království své poslání a to musíme pevně držet. Jedině my sami si můžeme zabránit v jeho naplnění. Jen my sami můžeme odhodit korunu života a slávy. Nemůže to udělat ani ďábel, ani pomluvy ani okolnosti. Bůh k nám bude mluvit, když uvidí, že poslechneme, i když nebudeme všemu rozumět.

Filip je v Samaří a najednou ho Pán posílá jinam (Sk 8,26). Proč posílá vedoucího velkolepého probuzení, provázeného divy a uzdraveními, na pusté místo? Je úžasné, že

vzkaz mu donesl anděl. Ale stejně úžasné je, že Filip okamžitě poslechl (Sk 8,27). Kdyby nebyl připraven naplnit Boží pověření, anděl by k němu nepřišel.

Před několika lety jsem měl dojem, že Bůh chce, abych se vzdal jednoho svého koníčka. Řekl jsem Pánu, že jestli to bude jeho vůle, udělám to. Za šest měsíců jsem měl sen. Mluvil jsem v něm s Paulem Cainem a on mi řekl, že Pán chce, abych se vzdal jednoho koníčka - a jmenoval ho. Zkoumal jsem původ snu (Pán, satan, náboženské svědomí), a uvědomil si, že to vlastně vydat nechci. Prosil jsem Pána o znamení: „Ať se mnou o tom snu promluví Paul Cain.“

Potkali jsme se o víkendu a Paul Cain mi řekl, že tu noc měl tři sny. Vyprávěl mi je a byly povzbuzující. Na moji otázku, jestli mi má říci víc, jmenoval koníčka, kterého mám opustit. Jeho ztrátu mi vynahradila radost z prožívání Boží přítomnosti i toho, že jsem poslechl jeho vůli.

Pak jsem se Paula ptal, jestli Pán chce ještě něco. Ukázal mi na podobenství o bohatém mládenci a řekl: „Nebylo by pro něho lepší, kdyby se spokojil s první odpovědí a dále se neptal?“ Pochopil jsem, že v budoucnu Pán ukáže na další věci, kterých se mám vzdát, ale zatím na to nejsem připraven. Nebyla to otázka vzpurnosti, ale nezralosti.

Někdy k nám Pán nemluví kvůli vzpurnosti, jindy kvůli nezralosti. Čím více v něm porosteme, tím více budeme ochotni plnit jeho vůli a tím více k nám bude mluvit.

Pokora - duchovní ctnost

Mojžíš uměl dobře naslouchat Bohu. Jeho sestra Miriam udělala závažnou chybu. Chtěla se srovnávat se svým malým bratrem. „**Řekl: "Poslyšte má slova: Bude-li mezi vámi prorok, já Hospodin se mu dám poznat ve vidění, mluvit s ním budu ve snu. Ne tak je tomu s mým služebníkem Mojžíšem. Má trvalé místo v celém mém domě. S ním mluvím od úst k ústům ve viděních, ne v hádankách; smí patřit na zjev Hospodinův. Jak to, že se tedy nebojíte mluvit proti mému služebníku Mojžíšovi?"**“ (4M 12,6-8) Bůh jí řekl, že Mojžíš už není její malý bratr. Je to jediný muž na světě, se kterým mluví od úst k ústům. Čteme o něm, že byl nejpokornější z lidí (4M 12,3). Pokora a schopnost slyšet Boží hlas spolu úzce souvisí. Každý, kdo měl schopnost slyšet Boží hlas, byl zároveň pokorný člověk.

Patřil mezi ně Daniel: „**Řekl mi: "Neboj se, Danieli, neboť od prvního dne, kdy ses rozhodl porozumět a pokořit se před svým Bohem, byla tvá slova vyslyšena a já jsem proto přišel."**“ (Da 10,12) A dokonce i Menaše: „**V nouzi prosil Hospodina, svého Boha, o shovívavost a hluboce se před Bohem svých otců pokořil. Modlil se k němu a on přijal a vyslyšel jeho prosbu a přivedl jej zpět do Jeruzaléma, aby dál kraloval. Tak poznal Menaše, že jenom Hospodin je Bůh.**“ (2Pa 33,12-13) Definici pokory najdeme v 1S 15,17: Být *malý ve svých očích*. Znamená to, nedůvěřovat sám sobě a svým schopnostem.

Vyjádril to Mojžíš (2M 3,11), Gedeon (Sd 6,15). Nemysleli si, že jsou neschopní a špatní lidé. Uviděli Boží povolání a setkali se s jeho charakterem; přitom poznali, že pro splnění úkolu nemají schopnosti ani charakter.

Pokorní lidé ví, že o úspěchu nerozhoduje tělesná síla (Př 21,31), inteligence (Př 16,9), ani štěstí, ale Bůh (J 15,15). Pokora je nedůvěra lidskému úsilí a důvěřování Boží milosti (Ř 9,5-16). Pokorný proto důvěřuje Boží schopnosti mluvit více, než svojí schopnosti slyšet. Více důvěřuje Ježíšově schopnosti vést, než svojí schopnosti následovat. Dalším rysem pokory je ochota sloužit lidem určité sociální úrovně (Ř 12,10; Ga 5,13; Fp 2,3-4). I Bůh Otec a Syn jsou blízko utlačeným a ubitým na duchu (Iz 57,15; 66,2; Fp 2,5-11).

V Žalmech čteme, že Bůh je blízko pokorným, ale drží se dál od arogantních: „*Hospodin je vyvýšený, ale hledí na poníženého, zdálky pozná domýšlivce.*“ (Ž 138,6) Pokora podporuje vztah, pýcha ho narušuje. Ježíš se proti náboženské pýše stavěl přísněji, než proti sexuální nečistotě. Současná církev náboženskou pýchu toleruje. Pyšní lidé nepotřebují Boží zjevení. Je to patrně důvod jeho nedostatku v některých církvích.

Bůh povyšuje pokorné a snižuje pyšné (Mt 23,12; L 14,11; 18,14; Jk 4,6; 1P 5,5). Kdo chce slyšet jeho hlas, musí se pokořit. Ježíš byl pokorný a jeho nejbližší přátelé také. Pyšný může mít vedoucí postavení v církvi, ale je možné pochybovat, jestli patří k Ježíšovým přátelům.

Přátelství se Stvořitelem je největší ocenění, jakého může člověk dosáhnout. Nejde o to, aby všichni byli proroci, ale o to, aby jako jeho děti byli potěšením pro jeho srdce. Chce, abychom ho slyšeli a byli přemoženi jeho přátelstvím.

V letadle do Dallasu jsem splňoval všechny tři podmínky. Byl jsem Bohu k dispozici, připraven vydat svědectví. Chtěl jsem mluvit jen jeho slova. Moje důvěra ve vlastní schopnosti byla otřesena a pokorně jsem prosil Pána o pomoc. Teprve potom jsem uslyšel jeho hlas.

Když se mi vrátila důvěra ve vlastní schopnosti, musel jsem dlouho čekat až znovu uslyším Boží hlas.

Výtah z knihy Jacka Deera: Překvapen Božím hlasem, přeložil Petr Dvořák

Jak vejít do probuzení?

Wolfhard Margies

Mnozí z nás se ztotožnili s cílem vstoupit do probuzení. Ptám se však: je to, že chceme, pro Boha dostatečným důvodem k tomu, aby probuzení daroval? Proč by vlastně Bůh měl naši touhu po probuzení naplnit? V posledních desetiletích jsme prožili tak málo velikých probuzení! Naše touha nestačí!

Boží pravdy, které chceme vidět u druhých, musí být nejprve patrné v našich životech. Tolik generací mělo marnou touhu po probuzení... Probuzení musí začít především v našem srdci. Pán hledá ty, kteří jsou nasyceni jeho bytostí, jeho láskou. Takovým osobnostem může svěřit svou pravdu, svou autoritu. Věřím, že takové postoje mezi námi naleznou.

Nebudu před vás klást žádná těžká kriteria. Bůh nehledá „přezrálé“ křesťany! Bůh hledá ty křesťany, kteří nechají Boží úmysly naplnit nejprve na sobě. Bůh nehledá charismatické vroucí kotle ani giganty víry, kteří všechno převrhnuou. Hrozí nám dvě hlavní nebezpečí: náboženskost, při které je evangelium zbaveno moci, a druhé, snad ještě větší nebezpečí, představované exaltovanými charismatiky.

Bůh chce nechat povstat nové generaci křesťanů - generaci, která bude postupovat podle jeho Slova. Náš milý bratr Pavel byl takovým vroucím kotlem: na veřejných prostranstvích po svém obrácení přemáhal svými argumenty všechny lidi. Byl to dynamický kolmý startér. V této podobě však není dobrým příkladem. **Všude směle mluvil ve jménu Páně.** (Sk 9,28) To vypadá dobře, ale vznikly z toho problémy: **Kázal také řecky mluvícím Židům a přel se s nimi, takže se ho pokoušeli zabít.** (Sk 9,29) Ti, kteří jsou příliš horliví, mívají rychlý konec. **Když se to bratři dověděli, doprovodili ho do Cesareje a poslali do Tarsu.** (Sk 9,30) Bratři věděli, že Pavel není v pořádku, a tak ho stáhli do provincie. **A tak církev v celém Judsku, Galileji a Samaří měla klid, vnitřně i navenek rostla, žila v bázni Páně a vzrůstala počtem, protože ji Duch svatý posiloval.** (Sk 9,31) Když Pavel zmizel, měla církev pokoj.

Pán nechce, abychom rozehráli své duchovní svaly, aby všichni v Evropě viděli - chce, abychom pro okolí byli příkladem. Duchovně silný Pavel byl také silný duševně: potřeboval 10 let, aby se stal slabým. Věřím, že u nás to půjde rychleji - když Bohu dovolíme, aby nás nasytil svou láskou.

Bůh chce, abychom byli v jeho přítomnosti nasyceni láskou svatého Ducha. Pokud jsou v našem srdci deficity a nejsme-li naplněni Boží láskou a přítomností, pak budeme využívat všechny příležitosti, abychom nedostatky naplnili. Takový člověk je velice nebezpečný a to zvláště tehdy, jestliže stojí v duchovní službě evangelisty nebo pastora. Pastoři, kazatelé i evangelisté, kteří mají v srdci duchovní nedostatek, budou používat vše, aby čerpali od druhých. Mluví o svatých věcech, ale odebírají si potvrzení a lásku. Takové lidi Pán použít nemůže.

Říkáme svými ústy: „Pane, my sloužíme tobě!“, ale přitom jiní naopak slouží nám. Může to působit velice dobře - jiní to nevidí. Mluvíme o velkých cílech, chceme získat okolí a město pro Pána. Podle jedné věci to lze rozpoznat: nedostaví se žádné ovoce. Takoví lidé jsou svou službou vyčerpáni. Nemluví o těch, kteří evangelium překrucují, ale o mužích a ženách, kteří chtějí sloužit z celého srdce. Protože nejsou nasyceni Pánem, musí obsluhovat sami sebe. Pokud nejsme nasyceni láskou a svatým Duchem, nemůžeme jinak. V této honbě za potěšením jsme všichni na jedné lodi. Nelze z ní uniknout. Vždy se tam naskytá skrytá otázka: Kde mohu načerpat potvrzení? Tito lidé do Božího království investují, ale nevidí ovoce. Nežijí z Pána, ale z úspěchů a z vlastního díla. Určité věci nás nasytit nemohou (Iz 55,2)! Vše, co činíme přetížení s velikým vnitřním vypětím, nás nasytit nemůže. Bůh nám dává jíst dobré věci!

Většina z nás sem přišla s otázkou, jak se naučit bojovat proti nepříteli. Bůh však říká: „Přišel jsem tě nasytit! Nemáš žít ze svého sboru ani z darů Ducha a už vůbec ne z fantazií úspěchů, které si vytváříš, ale ze mne!“

Podle průzkumu v Americe v padesátých letech mnozí lidé večer co večer kázali ve stanech a děly se tam velké zázraky. Mezi více než 100 lidmi sledovanými

průzkumem, byli pouze tři nebo čtyři, kteří skončili dobře. Všichni ostatní skončili v alkoholu, drogách nebo na psychiatrii - žili ze svých darů a úspěchů. Svatý Duch touží po takovém hnutí mezi námi, které nikdy neskončí! Nechce se u těch, které povolá, zklamat. Na své motivy si musíme dávat veliký pozor. Rozumějte mi dobře: Pán chce velké výsledky! Chce, aby k němu přišly statisíce a miliony, aby byly uzdraveny a spaseny.

Doktor Yonggi Cho bude v příštích dnech mluvit o vizích: Bůh chce, abychom začali snít. Sny však, moji milí, mohou být nebezpečné. Jen sny duchovně nasycených mohou být nosné. Pokud jsou v našich srdcích deficiency, nebudeme schopni snít pro druhé. Obě skupiny křesťanů sní: ti jedni s tím, aby už konečně vyšli ze své mizérie, ti druzí, aby zakusili Pána. Svě potvrzení nemáme dostat z užitku své práce - to je nebezpečné, pohanské.

David nám dává podivuhodný příklad. Byl mužem, který přivodil největší probuzení v dějinách Izraele. V Žalmu 63,2-4 píše: **Bože, tys Bůh můj! Hledám tě za úsvitu, má duše po tobě žízní. Mé tělo touhou po tobě hyne ve vyschlé, prahnoucí bezvodé zemi. Proto tě vyhlížím ve svatyni, chci spatřit tvoji sílu a slávu; tvé milosrdenství je lepší než život, mé rty tě chválí zpěvem.**

V jaké situaci David tyto verše psal? Psal je jako uprchlík, který se v civilizovaných oblastech nesměl ukázat. Viděl jenom písek a obklopovalo ho čtyři sta zahořklých mužů. V těchto okolnostech touží po Bohu. Bože, tvoje milost je lepší než biologický život kolem. Je lepší než dobré okolnosti i situace. Tolik z nás říká: Pane, chtěl bych vidět krásné probuzení, pak mi bude dobře. Boží slovo nám říká, že musíme zakusit Boží dobrotu a potom uvidíme dobré věci. David pak obdržel moc i slávu. Milovaní, věci, o nichž mluvím, nejsou pocity, ale zkušenosti - lze je zakusit: **Má duše se sytí nejuťnější stravou, moje rty plesají, má ústa zpívají chválu.** (Ž 63,6) Uprostřed pouště, pronásledován, zrazován nejbližšími lidmi. Přesto David mohl říci, že je jeho duše nasycena.

Říká-li David, že to prožil, nekonstatuje to pouze, ale uvádí také jak: na lůžku, za nočních hlídek. Naše duše má být nasycena! Máme být Pánem úplně nasyceni, abychom obstáli. Náš Pán je takový, že nás může nasytit úplně. David velké věci dělal, ale nehnal se za nimi. (Ž 131) Proč mohl David tuto zkušenost udělat? Byl nasycen. Žil z Božího potvrzení, z Boží milosti. Proto říká: **Má duše se chová tiše a klidně, jako odstavené dítě u své matky.** (v.2) Když budeme zakoušet, že nás Pán každodenně sytí, budeme pro něj dělat největší věci.

Jak to dělal David? Ve dne v noci se zabýval svým Pánem - tak se stal silným. Žil ze svého Pána, proto mu Pán mohl požehnat. Dnes odpoledne mi zavolali ze známých novin (*Bild*). První otázka telefonického rozhovoru zněla: *Jak je to možné, že váš sbor tak roste?* Měl jsem málo času, tak jsem si říkal: musím jim dát lekci. Odpověděl jsem: Snažíme se žít z Božího slova. Nepoužíváme žádné finty, ale živíme se ze Slova. Slovo lidi sytí a uzdravuje. Když jsou lidé Slovem proměněni, táže se okolí: Čím to je? My ty lidi pozveme a oni uvěří.

Bůh má za cíl především tebe: tvou duši. Nezajímá se o to, jaké budeš mít úspěchy, ale o tebe! Kvalita toho, jak následuješ Pána, je nejlepší cestou k úspěchu. Z čeho se sytíš? Ze svých úspěchů, z různých potvrzení? **Jakmile se objevila tvá slova, pozřel jsem**

je. Tvá slova mi byla útěchou a radostí srdce. (Jr 15,16) Bůh nás chce nasycit! Neříkej ve svém srdci: Už s tím přestaň a dej mi své metody! Ty máš explodovat tím, jak jsi naplněn, nasycen!

My pak všichni odkrytou tváří slávu Páně jako v zrcadle spatřující, v tůž obraz proměnění býváme od slávy v slávu, jakožto od Ducha Páně. (2K 3,18) Když hledíme do Božího zrcadla, jsme proměnění. Je to podivuhodné zrcadlo: vydává lepší obraz, než je ten, který do něho vstupuje. Díváš-li se do své duše, spatřuješ množství selhání i omylů z minulosti a říkáš si: Nic kloudného z tebe nebude! V zrcadle Božího slova zakoušíš Boží slávu. Boží sláva tě bude stále proměňovat! Nebojujme za určité myšlenky pouze na barikádách! Nechme se jimi proměnit!

Zdá se ti, že jsi slabý, ale podíváš se do Božího slova a zjišťuješ, že jsi silný. Vidíš se jako ten, kdo selhává, Boží slovo však říká, že jsi úspěšný. Díváš se na svou nešikovnost, ale Boží slovo říká, že jsi šikovný. Nemůžeš sám sebe vystát, ale Pán říká: Jsi mi drahý, jsi plný slávy! Sám sebou pohrdáš, ale Pán říká: V mých očích jsi velmi důležitý a já tě miluji!

Musíme si pak dávat pozor, abychom nejednali příliš rychle. Nejráději bych si vyhrnul rukávy a řekl: „Kde je ten klavír?! Kde je ten obr?!“ Nejednejme však jako Pavel!

Jak vzácný skvost je tvé milosrdenství, Bože! Lidé se utíkají do stínu tvých křídel. Osvěžují se tím nejučinnějším z tvého domu, z potoka svých rozkoší jim napít dáváš. U tebe je pramen žití a v světle tvém světlo vidíme. (Ž 36,8-10) Bůh nás chce povzbudit! Chce nás ke službě motivovat svou dobrotou. Nasycení od Boha musí jít tak daleko, že musí být nasycen nejen náš duch, ale i naše duše. Duše nemá být pouze pod kázní ducha, ale má být nasycena. Bůh chce svůj lid nasycit dobrým, které přichází od něho. Jenom Bůh je dobrý. **Bůh je jenom dobrý**, není dobrý a trestající, není dobrý, který by nás však zároveň odmítal.

Bůh je jenom dobrý - proto po něm můžeme toužit. Tak jsme byli stvořeni: toužíme pouze po tom, co je pro nás dobré, po tom, co nám dělá radost! Dábel se snaží pošpinit obraz, který máme o Bohu. Pak po Bohu přestáváme toužit a nedostatky se snažíme zaplnit jinde než u Boha. Duchovně pyšní lidé jsou lidé s vnitřními deficity. Pyšný člověk, který je ve vzpouře, potřebuje Boží potěšení - jinak bude hledat jinde (například v evangelizaci nebo v pastýřské službě). Uprostřed svého „duchovního“ snažení je vlastně vzbouřencem.

Bůh nás však chce nasycit a učinit nás tak nástrojem, který může použít. Potřebujeme jeho zjevení. Boží děti musí být lidmi rozkoše. Pak z nich bude vycházet vůně jeho slávy. Mějte odvahu zeptat se: „Co mě motivuje pro evangelizaci?“ Divil by ses nad tím, kolik obětí přinesou lidé proto, aby byli nasyceni. Divil by ses také, jak rychle padnou až k nule. Důvod? Používají své úspěchy k sycení vlastní duše. Pán říká: Vezmi to nejlepší, co ti dávám. Miluji tě! Chci ti dát svou milost!

Modlím se za tebe, milovaný, aby se ti ve všem dobře dařilo a abys byl zdrav - tak jako se dobře daří tvé duši. (3J 2) V tom je obsažen základní duchovní zákon: jestliže evangelium zasáhlo naše duše a naše duše jsou nasyceny, pak nás Bůh může použít. Duše, nasycená Božím slovem, Boží dobrotou! Pak jsou tvé motivy zabezpečeny! Na žádné jiné cestě nemůžeš být pravdivý. Jenom člověk, který se setkal

s Bohem, nemusí dělat své vlastní věci. V opačném případě se vše, co děláme, snažíme duševně vylepšovat. V skrytu pak totiž Pánu nevěříme.

Chci dále zdůraznit důležitost upřímnosti, pravdivosti. Upřímnému dává Bůh zdar. Bůh dá zdar upřímným i při evangelizaci. Bůh pracuje z vnitřku navenek: při obrácení ti dá nového ducha, pak tě naplní svatým Duchem, abys zesílil, potom však má být nasycena tvá duše!

Vždyť Hospodin Bůh je slunce i štít! Milost i slávu dává Hospodin, neupře žádné dobro upřímným. (Ž 84,12 B21) Kdo spoléhá na Hospodina, vstoupí do slávy. Nemusíš si pomáhat. Bůh dává čest i slávu. Svému milému neodepře nic. Nic dobrého ti nechybí do té míry, do jaké jsi upřímný! Staneme-li se pravdivými, Bůh nám neodepře nic z dobrých věcí!

Ptám se po několikáté: Z čeho ve skutečnosti žiješ? Odkud si bereš své potvrzení? Jestli nás usvědčí Pán, hned nám také ukáže milost a nápravu. On je naše síla! Tak se stáváme schopnými přemoci okolnosti. Duchovní poušť může být překonána. Nemáme po probuzení volat plačtivým způsobem a lomit rukama. Učiňme Pána svou silou! **Blaze člověku, jenž sílu hledá v tobě, těm, kteří se vydávají na pouť. Když Dolinou balzámovníků se ubírají, učiní ji prameništěm, včasný déšť ji halí požehnáním. Pokračuj stále s novou silou, objeví se před svým Bohem na Sijónu.** (Ž 84,6-8)

Toto učení potřebují všichni duchovní pionýři! Okolnosti, na kterých jsi závislý, tě mají pevně v ruce. Dábel svým démonům přikázal, aby tě pevně drželi - protože hledíš na okolnosti. Je-li Bůh tvou silou, jsi na okolnostech nezávislý. **Vyprahlým údolím když poutníci krácejí, proměňují je v studnici a první déšť je požehnáním zahalí.** (Ž 84,7 B21) Okolnosti trestáš svým pohrdáním, hledíš jen na Pána a napravo i nalevo budou vznikat prameny. S radostí se v nočních hodinách budeš zabývat naším Pánem a údolí se promění. Máme pokorného Pána. Všechno dělá on. Křesťané zbavení odvahy Evropu získat nemohou. Pán tě chce naplňovat.

Jestliže se jako David budeme neustále zabývat Slovem a sytit se z něho, objevíme, že máme Pána, který je schopný negativní okolnosti proměnit v pozitivní. Když k Ježíšovi přišla hříšnice, prostitutka a prokázala svou lásku, řekl Ježíš: „Protože jí bylo mnoho odpuštěno, má velikou lásku.“ V obecenství s Ježíšem budeme velice snadno odkládat špatné věci, aniž bychom se tím trápili. Nebudeme schopni jinak, než milovat. Ony vrstvy hořkosti a odměřenosti, které v našem životě byly, se odloupnou. Budeme se divit, jak jemně Pán svou milostí naši bytost promění. Všechnu svou naději vlož do milosti.

V minulých letech jsme velmi zdůrazňovali víru (víru neustále potřebujeme - milost bez víry nelze přijímat), potřebujeme však hlouběji porozumět Boží milosti. Nic nemáme mít jinak než z milosti. Máme přijímat dárky od Boha. Potřebujeme životní styl milosti: pokoj, uvolněnost, radost, lehkost, uvolnění spojené se smyslem pro pořádek (toto je nadpřirozená kombinace - jinde než u křesťanů žijících z milosti neexistuje!).

Pán chce pracovat, ale my všichni jsme v nebezpečí všechno dělat svou silou. Kdo na poušti přinesl křepelky? Vítr - Duch svatý. On povane, on přivede lidi, on promění

špatné okolnosti v dobré. Až křepelky napadají, ukaž horlivost při sběru, vlastní práci však dělá Duch svatý. Duch svatý začne působit, až když se my přestaneme namáhat. Musíme se učit žít z milosti a jen přijímat dárky, vzdávat se vlastní námahy. Musíme se vzdát svého úsilí a své práce. Nejen slovy - jinak Duch svatý nemá co dělat.

Budeme naplněni Božím slovem, naše srdce budou plná jeho lásky a milosti. Budeme Bohem tak nadšeni, že se vzdáme svých úsilí a Duch svatý nám ukáže svou vizi. Cílem této milosti je praktikovaná milost. Je-li Boží lid určován milostí, pak přijde probuzení. Probuzení přichází, když nepracujeme ve vlastní síle. Pozdní déšť, který přijde, je déšť milosti (Ř 2,23; Ez 34,26; Ž 68,10). Bůh říká o své církvi, že je vyprahlá. Je tu však naděje: **přijmi déšť milosti!**

*(Zkrácené slovo W.Margiese proslovené 23.10.1990 na GGG konferenci v Berlíně.
Život víry 90, str. 37-38)*

Doporučujeme tři vyučování od Tomáše Korčáka:

**DŮM OTCE A DŮM OBCHODU
DVA DOMY A DVOJÍ ZISK
PODDEJ SVÁ PRÁVA BOHU
aneb destruktivní socialistické myšlení**

<http://www.juda.cz/audio/>

STUDNA V MOSAMBIKU

Dne 9.5.2012 jsme ze sborového účtu KS Juda poslali na účet Iris Ministries 6 000 USD, což je v přepočtu našich 118 686 Kč (+1365 Kč bankovní poplatky). Peníze byly použity již v květnu na financování nové studny pro farmu, která měla závadnou vodu. Tato farma se nachází v Mieze, což je vesnice asi 25 minut od základny, kterou Iris Ministries má v Pembě v Mosambiku (podrobnosti viz JUDA INFO 4 / červen – 2012). Do 31.8. jsme na sbírkách a na vyčleněném podúčtu dostali od dárců celkem 53 173 Kč. Ve sbírkách a darech tedy pokračujeme podle plánu dále. Potřebné peníze bylo potřeba poslat ihned, i když ještě nebyly na tento účel plně vybrány.

Náš podúčet na vybudování studny v Mosambiku přes Iris Ministries: 182-0460842399/0800

Vyjděte v pokoji (tk 19.11.2011)

„Chci, aby vaše služba, vaše modlitby, vaše jakékoli činnosti a kroky vycházely z pokoje, synovství a spravedlnosti, kterou jsem vám dal v Kristu. To je pevný základ, který obstojí. Nenechte se vtáhnout do pasti nedostatečnosti a lidské dokonalosti, která je skrze snahu o vlastní spravedlnost. Protože takoví lidé neznají Boží spravedlnost, místo toho usilují postavit svou vlastní spravedlnost, a nepodřídili se spravedlnosti Boží. Vyjděte činit mé skutky v mém pokoji. Nečekejte až budete dokonalí, vždyť jste doplnění v Kristu. Vždy pamatujte na slova: Blaženější je dávat než brát.

Dal jsem vám svůj věčný život, kterým je, abyste poznávali jediného pravého Boha a Ježíše Krista. Dávám vám svá Slova, abyste ve mně měli pokoj. I uprostřed soužení tohoto světa buďte dobré mysli, neboť já jsem přemohl svět. Dal jsem vám svůj pokoj, který nezná tento svět, proto ať se vaše srdce nechvěje a není bážlivé. Mysl upevněnou ve mně budu strážet dokonalým pokojem, protože mně důvěřuje. Důvěřujte Hospodinu až navěky, protože v Hospodinu, v Hospodinu je skála věků.“ (Biblické odkazy: Ř 10,3; Ko 2,10; Sk 20,35; J 17,3; J 16,33; J 14,27; Iz 26,3-4)

**Poslechnu, co říká Bůh Hospodin.
Vždyť promlouvá pokoj ke svému lidu, ke svým věrným.
Kéž se nevracejí k bláznovství!
(Ž 85:9)**

**Hojný pokoj mají ti, kdo milují tvůj zákon;
nic jim není překážkou.
(Ž 119:165)**

Sborová knihovna, fonotéka a videotéka - půjčování knih, audio a video kazet a DVD v Tyršově domě. Nový seznam je k dispozici v DDM a v Tyršově domě. Máme nové tituly!

Modlitebně - postní stráž za probuzení na Mělníce a v Podřipsku - Co můžeš udělat pro probuzení? Je velikou obětí se například jednou měsíčně postit jeden den a minimálně půl hodiny hledat Boží tvář? A co dvakrát měsíčně? A co strávit s Pánem hodinu nebo dvě? Vybízíme tě k zapojení do stráže. Na nedělním shromáždění se můžeš zapsat do seznamu. Používej „municí“ - verše k vyznávání! Přečti si též motivující spisek „Světlo nebo temnota nad Evropou“ od Johna Mulindeho z Ugandy. Každý účastník stráže tyto materiály může na vyžádání dostat, nebo je nalezne na našich stránkách www.juda.cz.

Modlitební stráž za Českou republiku: Přihlásili jsme se jako sbor do nepřetržité modlitební stráže za Českou republiku (www.modlitebnistrasz.cz) každé první pondělí v měsíci od 12.00 do 24.00 hodin. Náš sbor se zavazuje tento čas pokrýt modlitbami. Věnuješ této stráži hodinu (nebo i jen půl hodiny)? Od 18.00 do 20.00 máme společné modlitební setkání.

Křesťanské společenství Juda, Tyršova 95 (Tyršův dům), 276 01 Mělník
vedoucí starší: Tomáš Korčák, tel.: 607 971 453 nebo 315 626 670,
telefon do kanceláře: 315 623 508, e-mail: ksjuda@wo.cz ; [http: www.juda.cz](http://www.juda.cz)
Bankovní spojení: ČSPO Mělník, Křesťanské společenství Juda, 0460842399/0800